

Arrest

nr. 296 214 van 25 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart in België te verblijven sedert 2009. Zij diende door de jaren heen verschillende verzoeken om internationale bescherming en verblijfsaanvragen in, die telkens werden geweigerd.

1.2. Op 20 februari 2023 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied verlaten afgegeven. Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Aan mevrouw:

Naam: R.(...)

Voornaam: V.(...)

Geboortedatum: (x.x.)1978
Geboorteplaats: Lidja
Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving¹

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort of van een geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.*

Betrokkene werd nooit gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

Uit het arrest van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) d.d. 06.05.2022 blijkt dat betrokkene in mei 2009 samen met haar kinderen Bosnië heeft verlaten. Na twee dagen, kwam betrokkene op 24 mei 2009 in België aan. De volgende dag diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in. Op 06.10.2009 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene tekende op 09.11.2009 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) tegen deze beslissing. Op 16.02.2010 werd het beroep door de RW ongegrond verklaard.

Betrokkene vroeg reeds meerdere malen een regularisatie omwille van medische redenen aan, dewelke telkens werden afgewezen.

Op 07.07.2021 diende betrokkene opnieuw een verzoek tot internationale bescherming in. Betrokkene bracht geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat betrokkene als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Op 09.05.2022 werd door het CGVS de asielaanvraag niet-ontvankelijk verklaard. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RW. Ook hier werd het beroep verworpen.

X 3e wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene werd op 30.03.2012 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een werkstraf van 60 uur voor diefstal en diefstal met break, inklimming of valse sleutels.

Betrokkene werd op 19.09.2014 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden.

Betrokkene werd op 23.03.2016 veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden (autonome werkstraf) voor poging tot diefstal met geweld of bedreiging.

Betrokkene werd op 07.12.2016 veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden voor gewone diefstal en bendevorming-deelname.

Betrokkene werd op 10.11.2022 veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar voor diefstal.

Haar gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien het winstgevend karakter en de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 05.01.2023 gehoord in de gevangenis. Op vraag van de griffie werd betrokkene op 14.02.2023 opnieuw gehoord door een terugkeerbegeleider van DVZ.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht sinds 1997 in België te verblijven. Zij is in het bezit van haar ID-kaart, dewelke zich momenteel thuis bevindt. Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort. ZIJ verklaart dat zij haar paspoort verloren is.

Betrokkene verklaart reeds 4 jaar een duurzame relatie te hebben met een Belg, ni. dhr. P.S. Zij zou een wettelijke samenwoning hebben verzocht met deze laatste. Er kan opgemerkt worden dat er op 31.01.2023 door de procureur des Konings negatief advies werd uitgebracht. Zijn ambt is van oordeel dat er sprake is van een schijnsamenwoning. Sedert half oktober 2022 verblijft mevrouw R. bij meneer thuis. Dit zou volgens de procureur des Konings een zoveelste poging zijn om haar verblijf trachten te regulariseren. Bovendien kan opgemerkt worden dat betrokkene in het verleden reeds getracht heeft een wettelijke samenwoning af te sluiten met een Belgische onderdaan. Beide partners zouden Invalide (geweest) zijn. Dhr. S. verklaarde bovendien niet verliefd te zijn op betrokkene en geen seksuele relatie te hebben met mevrouw. Dhr. S. verklaarde dat "met twee plezieriger is dan alleen". Bovendien verklaart dhr. S. dat hij mevrouw R. niet goed kent, maar haar gewoon "wou helpen". Hij weet onder meer ook niet hoeveel kinderen ze heeft, hij is niet op de hoogte van haar verblijfsrechtelijke situatie en kent haar gerechtelijk verleden niet. Toch zorgt meneer S. in de week voor mevrouw haar twee minderjarige dochters (ni. Laura en Barbara). Mevrouw R. stelt dat de heer S. vooralsnog geen administratieve stappen ondernam om (mede)voogdij over te kinderen te bekomen.

Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belg, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat haar partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België, zowel betrokkene als haar partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene verklaart een meerderjarige zoon in Italië te hebben, ni. R.D. Ook heeft betrokkene een meerjarige dochter V., zij woont in Heist-Op-Den-Berg. Opdat een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Dergelijke afhankelijkheid werd niet aangetoond en kan evenmin afgeleid worden uit het administratief dossier van betrokkene.

Betrokkene verklaart in haar hoorrecht ook minderjarige kinderen te hebben in België, ni. een dochter B.Z. en een dochter L.Z.. Zij verblijven gedurende de week bij dhr. S. In het weekend verblijven zij bij hun zus Valeria. Uit het administratief dossier blijkt dat de kinderen sinds de zomer van 2021 onder toezicht werden geplaatst van de sociale dienst van de jeugdrechtbank te Mechelen en later te Turnhout. Volgens betrokkene zelf heeft de jeugdrechter nooit een maatregel genomen met betrekking tot haar kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat de dochters eveneens nooit gemachtigd werden tot een verblijf in het Rijk. Zij dienen samen met hun moeder gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij kunnen hun gezinsleven elders verderzetten.

Vervolgens verklaart betrokkene om familie te hebben in Antwerpen. Het betreft haar moeder: H.A., waarvan geboortedatum onbekend - haar vader: R.V., waarvan geboortedatum onbekend - haar broer: H.C., waarvan geboortedatum onbekend - haar zus: R.J., waarvan geboortedatum onbekend. Deze personen zijn niet gekend bij de administratie, waaruit afgeleid kan worden dat ook zij nooit gemachtigd werden tot een verblijf in het Rijk. Ook zij dienen het grondgebied te verlaten waardoor een schending van artikel 8 EVRM omwille van deze families niet aannemelijk blijkt.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een gehandicapte zoon heeft, ni. D. Zijn gezondheid vereist specifieke zorg. Momenteel is het de administratie onduidelijk waar D. momenteel verblijft. D. werd op 22.02.2018 afgevoerd van ambtswege uit het rijksregister. De betrokkene verklaart dat hij nog steeds verblijft in de voorziening "Zwart Goor" te Merksplas. Betrokkene verklaart in haar gesprek met de terugkeerbegeleider d.d. 14.02.2023 dat ze nooit gedacht heeft om haar zoon de Bosnische nationaliteit te laten aannemen omdat zij geen (even in Bosnië wenst uit te bouwen). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij contact met haar zoon onderhoudt door middel van bezoeken. Er wordt geen inreisverbod opgelegd, betrokkene zal haar zoon dus kunnen blijven bezoeken, waardoor een schending van artikel 8 van het EVRM opnieuw niet aannemelijk geacht werd. Hun relatie bestaat reeds enkel uit bezoeken en de dagdagelijkse zorg voor haar zoon is niet toegedragen aan de betrokkene.

Betrokkene tracht via haar kinderen een duurzaam verblijf te bemachtigen. Uit verder onderzoek blijkt dat de kinderen van mevrouw R. tevens allemaal illegaal in het Rijk verblijven. Het staat betrokkene vrij om samen met haar gezin zich elders te vestigen buiten het Rijk. Betrokkene kan beroep doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (OIM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Bovendien kan er ook altijd financiële hulp toegezonden worden naar haar kinderen vanuit het buitenland. Een verwijdering van betrokkene toont niet aan dat de belangen van D. en andere kinderen geschonden zullen worden.

Betrokkene verklaart niet zwanger te zijn. Betrokkene verklaart aan een ziekte te lijden die haar belemmert om te reizen, nl. een hart- en zenuwziekte. Dit zou volgens haar te wijten zijn door onstabiele levensomstandigheden. Ze heeft namelijk een gehandicapte zoon. Betrokkene heeft de mogelijkheid gehad om medische bewijsstukken over te maken naar de terugkeerbegeleider, maar zij heeft dit nagelaten. Zij bewijst zijn verklaringen echter niet met nieuwe medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen.

Betrokkene verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar herkomstland omdat zij er geen familie, noch kennissen, een eigendom of werk heeft. Bijkomend beroept zij zich op haar gezinsleven en stelt dat haar kinderen in België zijn geboren en hier naar school gaan. Zij zijn nooit in Bosnië-Herzegovina geweest. Tot slot stelt zij dat zij zelf sinds 1997 nooit meer is teruggekeerd naar Bosnië-Herzegovina. Het CGVS oordeelde meermaals in het verleden dat er geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Bovendien haait betrokkene alleen familiale redenen aan om niet terug te keren naar Bosnië-Herzegovina. Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3,1*: er bestaat een risico op onderduiken.

4* Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 29.12.2014, 29.11.2015, 31.05.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat zij deze beslissingen heeft uitgevoerd. Zo verklaart ze zelf niet meer te zijn teruggekeerd naar haar land sinds 1997.

8* Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene werd nooit gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

Uit het arrest van het CGVS d.d. 06.05.2022 blijkt dat betrokkene in mei 2009 samen met haar kinderen Bosnië heeft verlaten. Na twee dagen, kwam betrokkene op 24 mei 2009 in België aan. De volgende dag diende betrokkene een verzoek tot internationale bescherming in. Op 06.10.2009 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene tekende op 09.11.2009 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) tegen deze beslissing. Op 16.02.2010 werd door de RW het beroep ongegrond verklaard.

Betrokkene vroeg al meerdere keren een regularisatie omwille van medische redenen aan, dewelke telkens werden afgewezen.

Op 07.07.2021 diende betrokkene opnieuw een verzoek tot Internationale bescherming in. Betrokkene bracht geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat betrokkene als vluchteling in de zin van artikel 46/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Op 09.05.2022 werd door het CGVS de asielaanvraag niet-ontvankelijk verklaard. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RW, alsook hier werd het beroep verworpen.

Betrokkene verklaart reeds 4 jaar een duurzame relatie te hebben met een Belg nl. dhr. P.S. Zij zou een wettelijke samenwoning hebben verzocht met deze laatste. Er kan opgemerkt worden dat er op 31.01.2023 door de procureur des Konings negatief advies werd uitgebracht. Zijn ambt is van oordeel dat

er sprake is van een schijnsamenwoning. Seders half oktober 2022 verblijft mevrouw R. bij meneer thuis. Dit zou volgens de procureur des Konings een zoveelste poging zijn om haar verblijf trachten te regulariseren.

X Artikel 74/14 §3. 3': de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde. Betrokkene werd op 30.03.2012 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een werkstraf van 60 uur voor diefstal en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Betrokkene werd op 19.09.2014 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 3 jaar voor 3 maanden.

Betrokkene werd op 23.03.2016 veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden (autonome werkstraf) voor poging tot diefstal met geweld of bedreiging.

Betrokkene werd op 07.12.2016 veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden voor gewone diefstal en bendevoorming-deelname.

Betrokkene werd op 10.11.2022 veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar voor diefstal.

Haar gedrag is zonder meer laakbaar geweest en heeft uiting gegeven aan een asociale en valse persoonlijkheid, waarbij hij ook geen enkele vorm van respect heeft getoond voor de eigendom van andere personen en voor de regels geldend in een rechtsstaat en voor de maatschappelijke normen. Het zijn net deze misdrijven die het gevoel van onbehagen en van onveiligheid bij de leden van de bevolking verhogen.

Gezien het winstgevend karakter en de herhaling van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan als volgt:

"Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1. Omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten

Eerste Middel

Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name de schending van artikelen 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Schending van art. 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, met name art. 3 en 8 EVRM.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

(...)

Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan.

1. Geen rekening gehouden met het kind R.D.

Verzoekster is de moeder van R.D., geboren op 28/02/2000 te Sarajevo.

D. heeft sedert zijn geboorte mentale en fysische beperkingen.

Hij werd reeds op jonge leeftijd gediagnosticeerd op cerebral palsy met micro-encephalopatie en quadriplegie (cfr. stuk 3).

D. volgde het buitengewoon kleuteronderwijs en basisonderwijs en wordt reeds enkele jaren opgevangen in het X.

Het feit dat hij specifieke zorg nodig heeft, wordt door de verwerende partij ook niet ontkend.

Hij krijgt zeer regelmatig bezoek van zijn moeder, verzoekster, waarnaar hij ook zeer erg naar uitkijkt.

Het feit dat verzoekster regelmatig D. gaat bezoeken in de instelling, wordt niet ontkend door de verwerende partij.

Verzoekster is de enige familiale steunfiguur voor D.

Deze contacten zijn een serieuze meerwaarde voor hem en zijn welzijn.

Door het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten belemmert verwerende partij deze waardevolle contacten tussen verzoekster en haar zoon met mentale en fysische beperkingen.

Door hier geen rekening mee te houden heeft de verwerende partij de bepalingen van art. 8 EVRM geschonden.

2. Geen rekening gehouden met het kleinkind H.F.V.

Verwerende partij erkent dat verzoekster inderdaad een meerdejarig kind heeft, meer bepaald H.V.

H.V. is op haar beurt moeder van het kind H.F.V., geboren te Bonheiden op 25 januari 2021.

Verzoekster is bijgevolg de grootmoeder van dit kind.

De vader van het kind is een Belg, zijnde de heer J.J.M.C., geboren te Bonheiden op 24 mei 2000 (cfr. stuk 4).

Indien verzoekster het land dient te verlaten, heeft dit tot gevolg dat zij niet meer in staat is om enig contact te onderhouden met haar kleindochter, welke eveneens de Belgische nationaliteit zal verkrijgen.

Indien verzoekster het land dient te verlaten en moet terugkeren naar Bosnië-Herzegovina is een verblijfsregeling uiteraard de facto onmogelijk.

De kleindochter van verzoekster is slechts 2 jaar oud zodat zij uiteraard niet in staat is om met haar grootmoeder contact te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen, noch kan men verwachten van een dergelijk jong kind dat zij uren zou reizen naar andere (voor haar onbekende) staten om enig contact te hebben met haar grootmoeder.

Het is belangrijk voor een dergelijk jong kind dat zij een vast milieu heeft dat zij ook herkent en waarin zij veilig kan opgroeien.

Verwerende partij heeft aldus geen rekening gehouden met de aanwezigheid van een kleinkind en de gevolgen die dit heeft voor het contact tussen het kind en haar grootmoeder - verzoekster.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

3. Geen adequate afweging gemaakt tussen recht gezinsleven en algemeen belang

Verwerende partij erkent expliciet in haar beslissing dat zij uiteraard rekening dient te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familielevens van mensen.

Aangaande het gezins- en familie leven stelt echter verwerende partij zeer eenvoudig dat er nog geen erkenning geweest is en enig contact tussen vader en kind wel op andere manieren kan gebeuren of men de andere procedures hiertoe moet gebruiken.

Een dergelijke eenvoudige redenering waarbij énkél en alleen met één element wordt rekening gehouden, kan bezwaarlijk als een adequate afweging worden beschouwd.

Verwerende partij laat zelfs na om expliciet te stellen welke bedreiging er zou zijn voor enig fundamenteel belang van de samenleving op basis waarvan men het recht op gezinsleven wil opzij schuiven.

Gelet op het ontbreken van enige actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan de bescherming van het privé- en gezinsleven van verzoekster zoals voorzien in art. 8 EVRM dan ook niet zonder meer opzij worden geschoven.

Er kan dan ook geen enkele twijfel bestaan over het feit dat het recht op gezinsleven van verzoekster, zoals gewaarborgd in art. 8 E.V.R.M., in deze veel zwaarder doorweegt.

Er dient immers steeds een billijke en correcte afweging te worden gemaakt met de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, arrest gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VIII):

" De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgi, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Dit wordt weerspiegeld in artikel 42, § 1, eerste lid in line van de vreemdelingenwet dat vereist dat bij de beslissing over de erkenning het recht op verblijf rekening wordt gehouden met het geheel van elementen van het dossier.

Dit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria. (EHRM 17 april 2014, nr. 41736/10, Paposhvili v. België, per. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien;
- de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tót stand komen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;

- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd, "

Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157.

Wat betreft de hierboven criteria (eigen aanduiding) heeft verweerder geen of onvoldoende rekening gehouden en hieromtrent kan het volgende worden gezegd:

Verzoekster verblijft al ongeveer 20 jaar in België!

Haar jongste kinderen zijn in België geboren en hebben nog nooit het land verlaten.

Verzoekster spreekt Nederlands en heeft zich de Belgische cultuur eigen gemaakt.

Haar familie en vriendenkring bevinden zich allen in België, zodat haar gehele sociale leven zich ook in België afspeelt.

Zij heeft daarnaast geen familie of vrienden meer in Bosnië-Herzegovina, zodat zij zich in haar thuisland ook niet kan behelpen.

Daarnaast is het zo dat verzoekster behoort tot de zogenaamde subcultuur "Roma", dewelke in Bosnië-Herzegovina ook gediscrimineerd worden (eigen aanduiding):

"Many Roma remained unable to access needed health care services due to registration restrictions, and most Roma remained in informal settlements with poor housing. " (HRW - Human Rights Watch, World Report 2012, 22 January 2012, <http://www.ecoi.net/local/link/208842/314417> en.html)

"Roma remain the most vulnerable group in the country, facing widespread discrimination in employment, education, and political representation. Lack of a free and universal birth registration system means that many Roma are not on the national public registry that records births, deaths, and marriages. This impedes their access to public services, including health care. "

Human Rights Watch, Bosnia and Herzegovina Events of 2015, 2016,

<https://www.hrw.org/world-report/2016/country-chapters/bosnia-and-herzegovina>)

"According to the latest official estimates, there are between 25,000-50,000 Roma in Bosnia and Herzegovina (BiH). They are acknowledged to be BiH's most numerous, most disadvantaged and most vulnerable minority and the current situation of most Roma families in BiH is one of chronic multi-dimensional poverty. The gap between Roma and the majority populations in terms of access to housing, employment, education and health-care is significant and Roma women are particularly disadvantaged. The key indicators for Roma children are that they are three times more likely to be living in poverty than their neighbours, they are five times more likely to be underweight; they are twice as prone to stunting; their primary school attendance rate is one third less than among the majority population; and their immunisation rate is only 4 per cent compared to 68 per cent of the majority population. "

(Unicef, The status of Roma Children and families in Bosnia and Herzegovina, <https://www.unicef.org/bih/media/25561.html>)

"1.2.3. Discrimination

The Constitution of Bosnia and Herzegovina, based on the General Framework for Peace (GFAP or "Dayton Agreement") brokered by the international community in 1995, does not recognise Roma and other minority groups as citizens on an equal footing with Bosniaks, Croats and Serbs. "

(Unicef, The status of Roma Children and families in Bosnia and Herzegovina, 2013, 16, <https://www.unicef.org/bih/roma-families-en-final.pdf>)

"Minority returnees often faced intimidation and complained of discrimination in hiring. In returnee areas throughout the country, the percentage of minorities holding municipal employment was neither representative of current populations, nor consistent with legally mandated percentages based on the

1991 census, indicating local government failures to implement and enforce the provisions of the law. Minority returnees also faced obstructions in their access to education, health care, and pension benefits, as well as poor infrastructure.

[.]

There were an estimated 80,000 to 100,000 Roma in the country. Roma experienced serious difficulties in enjoying the full range of fundamental human rights provided to them under the law. The country's Helsinki Committee for Human Rights estimated that only 1 percent of the working-age Romani population were employed and indicated that employers usually downsized Roma first during a reduction in force. Many Roma lacked birth certificates, identification cards, or a registered residence, preventing them from accessing health care and public education services or registering to vote. "

(USDOS - US Department of State, Country Report on Human Rights Practices 2010, 8 April 2011, <http://www.ecoi.net/local/link/158267/260706.en.html>)

"Persons with disabilities constitute one of the most vulnerable groups in Bosnia and Herzegovina (BiH)."

(Unicef, Why we talk about children with disabilities, <https://www.unicef.org/bih/resources/24786.html>)

"ECRI is furthermore deeply concerned that some persons in Bosnia and Herzegovina have no health insurance at all. This particularly concerns Roma and minority returnees', the lack of identity documents of many Roma constitutes a serious obstacle to registration with health insurance providers, and for Roma and other vulnerable groups, low rates of employment and/or of enrolment in schools mean they are also less likely to enjoy automatic health insurance cover.

[.]

Roma are seriously disadvantaged in all fields of life, including education, employment, housing, health and access to other public services. "

(ECRI, ECRI Report on Bosnia and Herzegovina, http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1297762466_bih-cbc-iv-2011-002-eng.pdf, 29-38)

The lack of possibility to access health care in a timely manner sometimes had fatal consequences for Roma in Bosnia and Herzegovina. (European Roma Rights Centre, Ambulance is not on the way. The disgrace of health care for Roma in Europe, 2006, 25, <http://www.errc.org/cms/upload/media/OI/E6/mOOOOOIE6.pdf>)

"Roma children continue to be left behind from progress that other children have seen in Bosnia and Herzegovina.

...

Already from a young age, Roma boys and girls are excluded from essential services. Many of them are legally invisible, have never been registered in the birth records, thus being deprived of social welfare and healthcare. "

(Save the Children, Discrimination hinders development of Roma children in Bosnia and Herzegovina, 2016, <https://campaigns.savethechildren.net/blogs/seiladzarevic/discrimination-hinders-development-roma-children-bosnia-and-herzegovina>)

II

"Access to health insurance among marginalised Roma is relatively low, and the gap vis-à-vis non-Roma remained large between 2011 and 2017. Almost one-third (28 percent) of marginalised Roma did not have health insurance in 2017, a proportion similar to that of 2011 (30 percent). This contrasts with near-universal coverage among neighbouring non-Roma.

"

(World Bank & United Nations Development Programme, Roma at a glance. Bosnia and Herzegovina, 2018, file:///C:/Users/Wim/Downloads/Factsheet BiH Roma.pdf)

" Vraag 2

Is het waar dat het Europese programma in Bosnië-Herzegovina, gericht op het ondersteunen van de Roma in het land bij het verkrijgen van werk, huisvesting, goede gezondheidszorg en educatie, in de praktijk weinig effect heeft gesorteerd omdat de regering dit programma helemaal niet belangrijk vindt?

Antwoord 2

Discriminate van Roma vormt in Bosnië-Herzegovina nog steeds een probleem. Op het gebied van gezondheidszorg en onderwijs laat de uitvoering van de actieplannen echter te wensen over, onder andere vanwege gebrekkige coördinatie tussen de verschillende bestuursniveaus die het land kent. "

(Tweede Kamer der Staten-Generaal, Aanhangsel van de Handelingen, 2012, <https://zoek.officielebekendmakingen.nl/ah-tk-20112012-2339.html>)

"Eight years after the European Court of Human Rights ruled that Bosnia was guilty of ethnic discrimination, nothing has changed, said one of the plaintiffs in the high-profile case.

Sejdic also said that discrimination against Roma people in particular remained widespread. Healthcare and education are problematic issues, and the Roma language cannot be found in schools as a minority language, he said. "

(Lakic M., Bosnia still failing to address discrimination verdict, 2017, <http://www.balkaninsight.com/en/article/bosnian-constitution-remains-discriminatory-l-2-14-2017>)

"Social exclusion and discrimination - in particular of Roma; lesbian, gay, bisexual, transgender and intersex (LGBTI) people; and of people with disabilities - remained widespread, despite the adoption of a progressive Law on Prevention of Discrimination in 2016.

Efforts continued to reduce the number of Roma without identity documents and to increase the number of Roma children enrolled in primary schools. However, Roma continued to face systemic barriers to education, housing, health services and employment. People with disabilities, in particular women and children, continued to face systemic social exclusion, including severely limited access to health services and mainstream education. According to legislation, people with disabilities whose impairment was not a consequence of war were treated differently and received lower allowances and social benefits than war veterans and civilian victims of war. "

(Amnesty International, Bosnia and Herzegovina 2017/2018, 2018, <https://www.amnestv.org/en/countries/europe-and-central-asia/bosnia-andherzegovina/report-bosnia-and-herzegovina/>)

"Roma women in Bosnia and Herzegovina are still subject to multiple forms of discrimination, affected by poverty and lacking the access to the public funds. There is no progress in the area of planning and implementation of systemic and targeted affirmative actions by the institutions of Bosnia and Herzegovina at all levels intended to improve the status of Roma women and protect their fundamental human rights. Particularly sensitive areas are lack of access to housing and health care and protection from violence, exposure to early marriages, difficult access of Roma girls to school and kindergarten, as well as the absence of positive measures aimed at solving the problem of unemployment of Roma women. "

(United Nations Office of the High Commissioner of Human Rights, Replies to a Questionnaire, 2017, p. 3, [https://www.ohchr.org/Documents/Issues/Women/WRGS/Report/NHRI/Bosnia and Herzegovina.pdf](https://www.ohchr.org/Documents/Issues/Women/WRGS/Report/NHRI/Bosnia%20and%20Herzegovina.pdf))

Het is dus duidelijk dat de situatie voor personen van Roma-origine in Bosnië-Herzegovina gekenmerkt wordt door discriminatie en problemen.

Daarnaast is het zo dat deze problemen ook gelden voor de minderjarige kinderen van personen van Roma-origine zodat de dochters van verzoekster hier aldus ook onder zal lijden:

"According to official estimates, in Bosnia and Herzegovina live between 25,000 and 50,000 Roma people. They are recognized as the largest, most neglected and most vulnerable minority in Bosnia and Herzegovina. They are recognized as the largest, most neglected and most vulnerable minority in Bosnia and Herzegovina and the conditions in which the majority of the Roma families in Bosnia and Herzegovina live can be characterized as a state of chronic, multidimensional poverty. The gap between the Roma and the majority of the population, in terms of housing, employment, education, and healthcare, is very noticeable, and Roma women are in a particularly difficult situation. Key indicators for Roma children show that these children are three times more likely to live in poverty than their non-Roma peers, five times more likely to be malnourished and twice as likely to be lagging behind in growth. The enrollment rate in primary school is lower by one third than among the non-Roma population, and the rate of immunization is only four percent compared to 68 percent among the majority of the population. "

(Unicef, Roma Children, <https://www.unicef.org/bih/en/nodeZ516>)

"Roma children continue to be left behind from progress that other children have seen in Bosnia and Herzegovina. Without far-reaching changes in the treatment of minorities in many segments of the society, like Roma families, the road towards progress could be filled with many visible and invisible obstacles.

Poverty and unemployment are the biggest problems Roma people face, and that is reflected in the upbringing and education of their children, which consequently prevents them from breaking the barriers of poverty and get the chance to survive and learn.

Already from a young age, Roma boys and girls are excluded from essential services. Many of them are legally invisible, have never been registered in the birth records, thus being deprived of social welfare and

healthcare. They are rarely provided with kindergarten services. As an illustration, in Brcko, where Roma are the biggest ethnic minority with over 2,500 people, not a single Roma child is in a preschool institution. The series of obstacles remains when the time comes to enrol in schools - children undergo assessment in Bosnian, Serbian or Croatian language. A child that grew up in a Romani speaking family, and did not attend preschool, will probably demonstrate poor results due to lack of language understanding. Problems continue with transportation to school, buying textbooks, lunch, sports, afterschool activities... While for many children this comes without asking, for Roma families these are all hard areas to conquer. As school goes on, the gap between majority children and kids from marginalised and excluded groups grows bigger and bigger. Number of those who persist dwindles, and by the end of elementary school the number of Roma pupils will have decreased significantly. In Tuzla, for example, where according to some estimates, the Roma community consists of 5,000 people, less than 2% of them have permanent employment and only 15% of Roma children complete elementary schools. " (Savethechildren.net, Discrimination hinders development of Roma children in Bosnia and Herzegovina, 2016, <https://www.savethechildren.net/news/discrimination-hindersdevelopment-roma-children-bosnia-and-herzegovina>)

"Roma people face obstacles to the enjoyment of their rights. According to a 2022 study by the Romani Early Years Network (REYN), many Roma children face discrimination when accessing public services, including education and health care. " (Human Rights Watch, Bosnia and Herzegovina. Events of 2022, 2023, <https://www.hrw.org/world-report/2023/country-chapters/bosnia-and-herzegovina>)

Hieruit blijkt aldus dat de situatie voor personen van Roma-origine in Bosnië-Herzegovina sterk te wensen overlaat en dit met name ook voor kwetsbare personen zoals een alleenstaande vrouw met haar minderjarige dochter (zoals in casu het geval is).

Hoewel de situatie van personen van Roma-origine in Bosnië-Herzegovina duidelijk geweten is, laat verwerende partij na om hieromtrent enig onderzoek te doen.

Wanneer verzoekster dan ook zou dienen terug te keren naar Bosnië-Herzegovina als persoon van Roma-origine die de taal niet spreekt, geen netwerk heeft, enkel de Belgische cultuur kent,... staat dan ook gelijk met een overtreding van art. 3 E.V.R.M.

De miskennenning door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen."

2.2.1. In het eerste middelonderdeel betoogt verzoekster *in concreto* dat geen rekening werd gehouden met de aanwezigheid in België van haar kind D., geboren op 28 februari 2000. D. leidt aan cerebrale palsy met micro-encefalopathie en quadriplegie. Hij verblijft in een instelling in Merksplas, waar verzoekster hem regelmatig bezoekt. Verzoekster is de enige familiale steun voor D.. Door het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt het contact tussen verzoekster en haar zoon belemmerd. In het tweede middelonderdeel betoogt verzoekster dat zij ook grootmoeder is van een kind dat wettig in België verblijft. De terugkeer naar Bosnië-Herzegovina maakt een verblijfsregeling onmogelijk. Het kind is twee jaar oud waardoor contacten via moderne communicatiemiddelen ook niet mogelijk zijn. In het derde middelonderdeel betoogt verzoekster dat geen adequate afweging gemaakt werd van het recht op gezinsleven. Zij wijst erop dat zij reeds twintig jaar in België verblijft, dat haar jongste kind in België is geboren en nooit het land heeft verlaten, dat zij Nederlands spreekt, dat haar sociale leven zich hier afspeelt, dat zij geen familie of vrienden meer heeft in Bosnië-Herzegovina en dat zij als Roma in Bosnië-Herzegovina slachtoffer zal worden van discriminatie.

2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster de feitelijke en juridische vaststellingen op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, niet betwist. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1°, en 3° van de vreemdelingenwet. Enerzijds wordt vastgesteld dat verzoekster niet in het bezit is van de bij artikel twee van de wet vereiste documenten (1°) en anderzijds wordt uitgebreid gemotiveerd dat zij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (3°).

Waar verzoekster aanvoert dat haar meerderjarige zoon D. in een dienstverleningscentrum verblijft, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met dit element, maar dat werd geoordeeld dat verzoekster contact houdt met haar zoon door middel van bezoeken en dat haar geen inreisverbod wordt opgelegd, zodat zij nog steeds haar zoon zal kunnen blijven bezoeken. Met betrekking

tot haar kinderen motiveert de bestreden beslissing dat deze eveneens geen legaal verblijf houden in België.

Daargelaten dat verzoekster niet duidelijk maakt of haar gehandicapte zoon D. over een verblijfsrecht in België beschikt, merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster niet samenwoont met haar zoon in België. Zij laat ook na enige concrete informatie te verstrekken met betrekking tot de frequentie van de bezoeken en over de financiële en emotionele ondersteuning die zij haar aan haar zoon geeft. Verzoekster toont aldus niet aan dat hij met haar meerderjarige -maar gehandicapte- zoon een gezin vormt, noch in welke mate er sprake is van een afhankelijkheidsband tussen verzoekster en haar zoon. Ze maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij, door te oordelen dat haar zoon, die verzorgd wordt in een instelling, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat verzoekster nog steeds in de mogelijkheid is om contact te houden via bezoeken.

2.2.3. Waar verzoekster vervolgens aanvoert dat zij een kleinkind heeft H.F.V., geboren op 25 januari 2021, merkt de Raad op dat de bescherming die artikel 8 EVRM biedt in beginsel betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Het bestaan van een gezinsleven tussen kleinkinderen en grootouders die een betekenisvolle rol spelen in het leven van de kleinkinderen kan eveneens aanvaard. (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk), indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit verzoeksters uiteenzetting blijken dergelijke banden van afhankelijkheid echter niet. Zij geeft duidelijk aan enkel contact te houden met haar kleindochter die, aldus verzoekster, de Belgische nationaliteit zal verkrijgen. Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom zij de contacten met haar kleindochter niet kan onderhouden via bezoeken.

Waar verzoekster aanvoert dat er geen adequate afweging heeft plaatsgevonden met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, gaat verzoekster er aan voorbij dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoekster meermaals werd veroordeeld tot gevangenisstraffen en bendevoorming en dat geacht wordt de openbare orde te schaden. Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoekster niet over een recht op verblijf in België beschikt en aldus diende te weten dat het gezinsleven dat werd ontwikkeld in België een preciaire aard had. Verzoeker toont niet aan waarom de belangenafweging *in casu* kennelijk onredelijk zou zijn.

2.2.4. Met betrekking tot de discriminatie ten aanzien van Roma in Bosnië-Herzegovina, merkt de Raad op dat dit element reeds ruim aan bod is gekomen naar aanleiding van de verschillende verzoeken om internationale bescherming die door verzoekster werden ingediend. In het arrest nr. 278 249 van 3 oktober 2022 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot het meest recente verzoek om internationale bescherming als volgt:

“In zoverre verzoeksters in hun verzoekschriften daarnaast hameren op het gegeven dat zij bij een terugkeer “als alleenstaande vrouw van ROMA-origine”, “als minderjarig kind met alleen een aantal vrouwelijke zussen en alleenstaande moeder die allen van ROMA-origine zijn”, respectievelijk “als alleenstaande vrouw met minderjarige kinderen” zouden kunnen worden beschouwd, dient te worden opgemerkt dat hoegenaamd niet kan worden aangenomen dat verzoeksters zulk profiel zouden hebben. Vooreerst kan in deze worden gewezen op de reeds hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van de aangevoerde asielmotieven waaronder de beweerde moord op de twee ex-partners van eerste verzoekster, tevens de (stief)vaders van tweede en derde verzoekster. Daar deze gebeurtenissen ongeloofwaardig werden bevonden, dient te worden besloten dat de ex-partners van eerste verzoekster, tevens de (stief)vaders van tweede en derde verzoekster, nog in leven zijn.

Bovendien gaan verzoeksters in de verzoekschriften en waar zij op het voorgaande hameren volledig voorbij aan de volgende, in de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster opgenomen motieven:

“Voor zover u in huidig volgend verzoek aanhaalt dat u geen familie meer heeft in Bosnië-Herzegovina, dat uw familie er geen eigendommen meer heeft en dat uw zoon ziek is (verklaring volgend verzoek d.d. 16/08/2021, vraag 13, 16, 19), moet worden opgemerkt dat u deze (socio-economische en medische) motieven reeds had aangehaald bij uw eerste verzoek om internationale bescherming en dat u geen nieuwe elementen aanhaalt die een ander licht zouden kunnen werpen op de vaststelling dat deze motieven niet ressorteren onder de criteria van internationale bescherming. Het loutere feit dat u hier intussen lange tijd leefde zonder documenten, dat uw kinderen in België naar school gaan en u wenst dat zij hier werken, (verklaringen volgend verzoek DVZ, vraag 20; CGVS, p. 2), dat uw kinderen hier geboren zijn, amper de Bosnische taal machtig zijn en niet zouden weten hoe ze die zouden moeten aanleren waardoor zij niet zouden kunnen werken (CGVS, p. 12, 13), dat u een ziek kind heeft en zelf kampt met medische problemen (CGVS, p. 9) zijn stuk voor stuk motieven die evenmin onder het toepassingsgebied van internationale bescherming vallen. Voor zover u hierbij aansluitend stelt dat iedereen van uw familie

is weggevlucht uit Bosnië-Herzegovina door de gevechten (CGVS, p. 3) houdt dit geen nieuw element in daar u dit ook reeds bij uw eerste verzoek om internationale bescherming aanhaalde. Hierbij dient te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming dateert van 2009 en definitief beslist werd op 16 februari 2010. Uw volgend verzoek om internationale bescherming dateert van 7 juli 2021. De vaststelling dat u meer dan tien jaar lang in een land verbleef waar u internationale bescherming kon aanvragen zonder dit te doen wijst niet op een gedrag in overeenstemming met een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat geen van uw broers, zussen of kinderen nog terugkeerde naar Bosnië-Herzegovina (CGVS, p. 7), dat B. (...) nooit terugkeerde behalve toen hij er vermoord werd (CGVS, p. 7) en u niemand meer zou hebben om op terug te vallen in Bosnië-Herzegovina (verklaring volgend verzoek DVZ, vraag 16), maakte u verder hoegenaamd niet aannemelijk. Bij het CGVS verklaarde uw zoon D. (...) immers dat hij van 2012 tot 2016 in Bosnië-Herzegovina samen met zijn grootmoeder, uw ex-schoonmoeder, N.H. (...) in haar barak in Mostar verbleef (notities persoonlijk onderhoud CGVS D. (...) d.d. 04/07/2016, p. 5-6). U had nochtans verklaard dat deze vrouw vermoord werd toen u nog in Bosnië-Herzegovina verbleef (CGVS, p. 7, 8). Geconfronteerd met de verklaringen van uw zoon stelde u dat het mogelijk is dat hij zijn terugkeer verzweeg om u niet bezorgd te maken (CGVS, p. 11) hetgeen uiteraard niet wegneemt dat D. (...) wel degelijk terugkeerde en er jarenlang kon verblijven bij een naast familielid, een aanwijzing dat ook u hierop zou kunnen terugvallen. Geconfronteerd met de verklaringen van D. (...) dat hij bij uw ex-schoonmoeder verbleef, stelde u dan weer dat het om een andere persoon met dezelfde naam moet gaan omdat zij overleden is (CGVS, p. 12) hetgeen niet ernstig is daar uit D. (...)’s verklaringen duidelijk blijkt dat het om uw ex-schoonmoeder N.H. (...) ging. Uit nazicht van de facebookprofielen van B. (...) blijkt dat ook hij in 2018, 2019 en 2020 nog terugkeerde naar Bosnië-Herzegovina. B. (...) verklaarde in het kader van zijn tweede volgend verzoek om internationale bescherming bovendien dat hij ook in 2014 was teruggekeerd naar Bosnië-Herzegovina en er in het appartement van zijn moeder verbleef in Novi Grad (Sarajevo) (notities persoonlijk onderhoud CGVS B. (...) d.d. 15/06/2015, p. 2). Over B. (...)’s moeder beweerde u nochtans dat zij omkwam bij “de gevechten” (CGVS, p. 10) maar zij is zichtbaar op een foto samen met uw zus S. (...) op 1 juli 2018 en een verjaardagstaart met hierop het getal 80. Met deze foto geconfronteerd stelde u dat u niet wist waar deze genomen werd (CGVS, p. 11) en dat u geen contact meer heeft met hen terwijl u beweerde dat u net van haar echtgenoot M. (...) nog in augustus 2021 vernam dat B. (...) vermoord was (CGVS, p. 5). Hoe dan ook kan er redelijkerwijze vanuit worden gegaan dat deze foto recent genomen werd en u dus ook over uw ex-schoonmoeder, de grootmoeder van uw dochters L. (...) en B. (...), niet de waarheid sprak. Uit het geheel van deze vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u de ware beschikbaarheid en grootte van uw netwerk in Bosnië-Herzegovina tracht te verhullen. Hoe dan ook slaagde u er in 2017 overigens nog in om een Bosnische identiteitskaart te bekomen met behulp van een vriendin door haar een paspoort en volmacht door te sturen (CGVS, p. 8), een sterke aanwijzing dat u wel degelijk in de mogelijkheid bent om in Bosnië-Herzegovina uw rechten te doen gelden indien dit nodig zou zijn.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeksters deze in het geheel niet aanvechten of betwisten, onverminderd overeind. Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeksters, dit in tegenstelling met wat zij trachten te laten uitschijnen en ondanks dat zij zulks trachten te verhullen, weldegelijk nog beschikken over een (familiaal) netwerk in Bosnië.”

En verder:

“In zoverre verzoeksters daarnaast nog de aandacht vestigen op de mogelijke problemen en de situatie voor Roma-vrouwen in Bosnië en beweren dat de Bosnische politie bij eventuele problemen geen bescherming zou kunnen of willen bieden, dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen op geheel gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd:

“Hoe dan ook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Bosnië-Herzegovina aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Bosnië-Herzegovina voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

“Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 6 januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnie-herzegovina_algemene_situatie_20220106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat, niettegenstaande (belangrijke) hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, de Bosnische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hoewel er binnen de Bosnische politie nog

steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, worden er inspanningen geleverd om de samenwerking tussen de ordediensten op verschillende niveaus te verbeteren. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Bosnische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De civiele autoriteiten hebben daadwerkelijke controle over de veiligheidsdiensten en beschikken over mechanismen om gevallen van misbruik en corruptie te onderzoeken en te bestraffen. Om eventueel machtsmisbruik van politiefunctionarissen en andere vormen van onprofessioneel of onzedig gedrag van politiefunctionarissen doeltreffend te kunnen bestraffen, zijn binnen alle politiekorpsen onderzoekseenheden actief voor interne aangelegenheden. Daarnaast werd binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken het Openbaar Bureau voor Klachten (Public Complaints Bureau) opgericht dat onafhankelijk klachten van burgers over de politie behandelt. Wangedrag van politieagenten kan daarnaast ook gemeld worden via de Crime-Busters Hotline. De overheid voorzagt tevens in trainingen en handleidingen bij de politie om misbruiken en corruptie tegen te gaan en om respect voor de mensenrechten te promoten. Daarnaast kan elke Bosniër die meent in zijn/haar rechten te zijn geschaad zich wenden tot het "Institution of Human Rights Ombudsman for Bosnia and Herzegovina", dat uit drie ombudsmannen bestaat die de mensenrechtensituatie in Bosnië-Herzegovina opvolgen. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand, verleend door gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties (o.a. Vaša Prava en het Helsinki Committee for Human Rights), in Bosnië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, een aantal voorname stappen werden gezet om corruptie aan te pakken. Zo beschikt Bosnië-Herzegovina sinds 2014 over een Agentschap voor de Preventie van Corruptie en de Coördinatie van de strijd tegen Corruptie (APIK). In 2015 heeft dit agentschap een strategie tegen corruptie ontwikkeld en er zijn in de beide entiteiten (RS en FBiH) eveneens anticorruptiestrategieën (2015-2020) en actieplannen ontwikkeld (respectievelijk in 2015 en in 2016). Ondanks het adequate institutioneel, wetgevend en strategisch kader op het vlak van corruptiebestrijding, blijft het aantal veroordelingen voor corruptie evenwel laag. Een gebrek aan harmonisatie van de verschillende wettelijke bepalingen op de verschillende bestuursniveaus wordt hier als het grootste probleem aanzien. De Bosnische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Bosnia and Herzegovina". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficiërs, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

U legde in het kader van uw huidig eerste volgend verzoek om internationale bescherming een attest neer van een NGO die zich bezighoudt met rechten van de Roma waarin gesteld wordt dat mensen van Roma origine gediscrimineerd worden in Bosnië-Herzegovina. Dit kan evenwel niet beschouwd worden als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot. In de eerste plaats liet u na om dit te vermelden als één van de redenen waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Bosnië-Herzegovina (CGVS, p. 2, 9, 12) hetgeen de ernst van een persoonlijke vrees reeds danig ondermijnt. Pas wanneer het CGVS u expliciet vroeg naar dit rapport, stelde u dat dit ook een reden is waarom u niet terug kan (CGVS, p. 13). Een verzoeker om internationale bescherming moet nochtans in concreto aantonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en een loutere verwijzing naar zijn etnische of religieuze groep volstaat niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U stelde hierbij echter uitdrukkelijk dat dit voor elke Roma in Bosnië geldt en dat kinderen voor de ogen van hun ouders mishandeld worden (CGVS, p. 13). Door een loutere verwijzing naar deze (niet-gestaafde) gebeurtenissen slaagt u er niet in een persoonsgebonden vrees aan te tonen. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming. De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Bosnië-Herzegovina Algemene Situatie van 6 januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_bosnie-herzegovina_algemene_situatie_20220106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) toont verder aan dat heel wat Roma in Bosnië-Herzegovina zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Bosnië-Herzegovina, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). De Bosnische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in

Bosnië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Bosnische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Dit leidde reeds tot vooruitgang op het vlak van burgerlijke registratie en huisvesting. Om de integratie van de Roma in de samenleving te verbeteren worden in Bosnië-Herzegovina vanuit de diverse overheden al vele jaren actieplannen aangenomen die erop gericht zijn de kansen op de arbeidsmarkt en de toegang tot gezondheidszorg, het onderwijs en de huisvesting te verbeteren (bijvoorbeeld de Roma Strategie de actieplannen voor de periode 2017-2020, 2018-2022 en 2021-2025). Bovendien heeft land in 2019 ook de Poznan-Verklaring (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Op federaal- en entiteitsniveau zijn er nationale minderheidsraden (Roma Comités) die op regelmatige basis samenkomen. Het ministerie voor Mensenrechten en Vluchtelingen (MHRR) beschermt ook Roma tegen discriminatie en behandelt hun klachten. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Op 20 maart 2018 heeft de officiële lancering plaatsgevonden van het ROMACTED-programma in Bijeljina, Brcko, Donji Vakuf, Gradiška, Kakanj, Prnjavor, Travnik, Tuzla, Visoko en Vukosavlje. In de daaropvolgende jaren heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van workshops met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het ROMACTED-programma is gericht op het opbouwen van politieke wil en aanhoudende beleidsbetrokkenheid van lokale autoriteiten om democratisch lokaal bestuur en empowerment van lokale Romagemeenschappen te versterken. Concreet betekent dit ook dat in de periode 2018-2019 een groot aantal lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergiën op poten zijn gezet, zoals onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, verkiezing van de Romavriendelijkste burgemeester van Bosnië-Herzegovina en de versterking van onderwijscapaciteiten voor Romakinderen. Op 19 oktober 2021 is in Bosnië-Herzegovina de tweede fase van het ROMACTED-programma "Promoting good governance and Roma empowerment at local level" gelanceerd. Er zijn in Bosnië ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen. Al die organisaties zijn via allerhande projecten actief in de versterking van de sociale, educatieve, professionele, juridische situatie of de gezondheidstoestand van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Bosnische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Bosnië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Bosnische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeksters slagen er geenszins in om deze motieven te ontkrachten. De informatie die zij citeren ligt immers geheel in dezelfde lijn als, en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan, de landeninformatie zoals gehanteerd door verweerder. Dat Roma-vrouwen in Bosnië een kwetsbare groep vormen en dat aldaar nog een aantal verbeteringen nodig zijn, betreffen gegevens die in deze informatie uitdrukkelijk en terdege in rekening worden gebracht. Dit doet echter geenszins afbreuk aan de conclusie dat eventuele problemen van discriminatie in Bosnië in het algemeen niet van zulke aard, intensiteit en draagwijdte zijn dat deze kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade, en dit tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden waarvan aangenomen kan worden dat hierover zou worden bericht en/of dat deze kunnen worden gedocumenteerd. Evenmin doet dit afbreuk aan de conclusie dat, in het geval van eventuele problemen, de in Bosnië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande vindt bovendien duidelijk bevestiging in het feit op zich dat Bosnië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 januari 2022 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing

van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast; b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;

c) de naleving van het non-refoulement beginsel;

d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De overige, door verzoeksters neergelegde documenten, zoals opgenomen in de mappen 'documenten' in de administratieve dossiers, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeksters overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande."

Aldus werden de gevolgen voor verzoekster van een terugkeer naar Bosnië-Herzegovina door de bevoegde asielinstanties onderzocht en werd geoordeeld dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij werd vastgesteld dat *"eventuele problemen van discriminatie in Bosnië in het algemeen niet van zulke aard, intensiteit en draagwijdte zijn dat deze kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade, en dit tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden waarvan aangenomen kan worden dat hierover zou worden bericht en/of dat deze kunnen worden gedocumenteerd."* Daarnaast werd ook gemotiveerd dat verzoeksters verklaring dat zij geen familie of netwerk meer zou hebben in Bosnië ongeloofwaardig is. Door louter te verwijzen naar en te citeren uit rapporten met betrekking tot de Roma in Bosnië-Herzegovina, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij alsnog het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. VERHAERT